

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **nezletilá P. A. L.**, narozená „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. MV-48386-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. MV-48386-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 1. 2017, č. j. OAM-19768-5/TP-2016, jímž bylo dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podané podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobkyně, která je nezletilým dítětem, v žalobě namítla, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za formalistické, nepřiměřené a zcela nepřezkoumatelné. Shrnula, že její rodiče pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu a vedou zde veškerý svůj soukromý život. V době, kdy se nacházeli na krátkodobé návštěvě ve Spolkové republice Německo, však došlo k nečekanému a předčasnému narození žalobkyně, která v důsledku toho dle názoru správního orgánu I. stupně nedisponuje pro Českou republiku přechodným pobytem, nýbrž pouze výjezdním příkazem. Žalobkyně se ale domnívá, že je na ni třeba aplikovat právní úpravu dítěte narozeného na území ve smyslu § 88 zákona o pobytu cizinců, zvláště za situace, kdy jsou oba její rodiče rezidenty Evropské unie, a proto byla na území České republiky oprávněna přechodně pobývat na základě fikce. Těmito okolnostmi se ale správní orgán I. stupně nezabýval a dle žalobkyně pouze povrchně uvedl, že s ohledem na výjezdní příkaz nebyla oprávněna podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Dle názoru žalobkyně je nicméně ustanovení § 88 zákona o pobytu cizinců, resp. jím užívaný pojem „na území“ třeba vykládat eurokonformním způsobem, nikoliv pouze formalisticky bez posouzení konkrétních skutečností. V tomto smyslu proto žalobkyně považovala prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
3. V další námitce žalobkyně poukázala na to, že ke shodnému nesprávnému názoru správního orgánu I. stupně dospěl v následném odvolacím řízení i žalovaný. Ten se navíc nijak nevyjádřil ani k namítanému přepjatému formalismu či otázce přiměřenosti, ani ke zvláštním okolnostem případu zejména s ohledem na předčasný porod žalobkyně. Nezohlednil přitom fakt, že se rezidenti Evropské unie mohou po území jejích členských států pohybovat zcela volně a popřípadě volit místo pro narození svého potomka s ohledem na kvalitu zařízení. Za takovéto situace by proto bylo diskriminační a z pohledu unijního práva nelogické, pokud by narození dítěte v jiném členském státě vedlo k nemožnosti podat žádost o pobytové oprávnění ve státě pobytu rodičů. Navíc by takovýto výklad znamenal, že nezletilé dítě musí minimálně s jedním z rodičů odcestovat do země původu, kde nedisponuje žádným zázemím, přes nevypočitatelný systém Visapoint si obstarat registraci k podání žádosti o trvalý pobyt a poté až několik měsíců vyčkávat na vyřízení žádosti. To vše za situace, kdy se v případě žalobkyně jedná o dítě zcela závislé na soustavné péči svých rodičů.
4. Závěrem žalobkyně shrnula, že žalobou napadená rozhodnutí považuje za rozporná s principy správního řízení a právního státu, formalistická, nezohledňující konkrétní okolnosti případu, nesledující veřejný zájem, zasahující do soukromého a rodinného života, a tedy zcela nepřezkoumatelná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že nadále trvá na závěrech vyslovených v průběhu správního řízení, na něž také v podrobnostech odkázal. Ve vztahu k žalobkyní namítanému odkazu na § 88 zákona o pobytu cizinců pak konstatoval, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti, jež by mohly správnost žalobou napadených rozhodnutí zpochybnit.

Ústní jednání před soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Při ústním jednání před soudem setrval právní zástupce žalobkyně na svých žalobních námitkách a doplnil, že žalovaný ve věci zaujal zjevně nesprávné závěry.
7. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost a zdůraznila, že správní orgány obou stupňů podle ní postupovaly ve věci žalobkyně zcela v souladu se zákonem. Žalobkyně totiž v rozhodné době disponovala pouze výjezdním příkazem a nikoli oprávněním k přechodnému pobytu na území České republiky, a proto její žádosti po udělení trvalého pobytu nemohlo být s ohledem na jednoznačnou právní úpravu vyhověno. Dále pověřená pracovnice žalovaného podotkla, že v mezidobí byl žalobkyni již trvalý pobyt udělen, a to na základě jiného právního titulu vyplývajícího ze zákona o pobytu cizinců.
8. V závěrečném návrhu právní zástupce žalobkyně konstatoval, že žalovaný ve věci dospěl ke zjevně nesprávným závěrům a ve věci postupoval nepřipustně formalisticky. Pro žalobkyni je podle něj nepochopitelné, že by měla jakožto dítě rezidentů občanů Evropské unie jen v důsledku svého narození při krátkodobém pobytu v Německu nucena za účelem úspěšného podání žádosti o trvalý pobyt vycestovat z území a žádat o pobytové oprávnění v zemi svého původu. Vedle toho považoval právní zástupce žalobkyně rozhodnutí žalovaného za nezákonné kvůli nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami. Navrhl proto, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.
9. Pověřená pracovnice žalovaného v závěrečném návrhu zdůraznila, že v řízení o předmětné žádosti nebyl ze strany správních orgánů dán žádný prostor pro správní uvážení. Správní orgán I. stupně byl proto povinen postupovat podle § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a jeho rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného lze považovat za zákonné a náležitě odůvodněné. Podle ní taktéž není pravdou, že by žalobkyně musela při vyřizování trvalého pobytu opustit území České republiky. Pověřená pracovnice žalovaného proto zamítnutí žaloby s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadovala, neboť správním orgánům nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 12. 2016 podala žalobkyně prostřednictvím svého zákonného zástupce žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. K žádosti mimo jiné předložila rodný list, z něhož je zřejmé, že se narodila v Magdeburgu ve Spolkové republice Německo dne „X“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Z výpisu z evidence cizinců bylo zjištěno, že otec žalobkyně C. T. L. i její matka T. C. D. mají v České republice povolen trvalý pobyt. Z cestovního dokladu žalobkyně pak bylo zjištěno, že v České republice pobývá od 14. 12. 2016 do 12. 1. 2017 na základě výjezdního příkazu.
13. Usnesením ze dne 25. 1. 2017 správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu zastavil. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, v němž uplatnila obdobné námitky jako ve správní žalobě. Současně s tím uvedla i argumentaci týkající se svého nečekaného narození ve Spolkové republice Německo před plánovaným porodem, výkladu pojmu „*na území*“ v širším smyslu, nutnosti aplikace § 88 zákona o pobytu cizinců, formalismu postupu správního orgánu I. stupně a konečně i nezkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života její osoby.
14. Dne 15. 5. 2017 rozhodl o odvolání žalovaný shora vymezeným rozhodnutím tak, že je zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající dle žalobkyně v nevypořádání se s jejími odvolacími námitkami v řízení před žalovaným.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
18. Úkolem odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu je přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které naopak takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, dostupný na www.nssoud.cz), neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (dostupném na www.nssoud.cz), „[v]ýrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřípustná [...] Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Jak již soud uvedl, ze spisového materiálu bylo v dané věci zjištěno, že žalobkyně ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatnila obdobné námitky jako nyní v řízení o správní žalobě. V tomto smyslu je nutné jí přitom dát za pravdu, že se žalovaný ke všem argumentům, jež uvedla na svou obranu, v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyjádřil. Jedná se především o poukaz žalobkyně na nutnost eurokonformního výkladu pojmu „*na území*“ a na něj navázanou argumentaci aplikace § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců či nezohlednění konkrétních skutkových okolností případu. V tom tedy trpí rozhodnutí žalovaného dílčí vadou. Na druhou stranu je nicméně nepochybné, že žalovaný v odůvodnění zcela jednoznačným a logickým způsobem ozřejmil, z jakých důvodů považoval názor správního orgánu I. stupně ohledně naplnění podmínek pro zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu za souladný se zákonem. Za předpokladu, kdy pak bez ohledu na skutkové okolnosti nebyly z procesního hlediska dle jeho názoru vůbec splněny podmínky pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, jelikož žalobkyně nedisponovala relevantním oprávněním k přechodnému pobytu, nelze žalovanému zásadním způsobem vytýkat, že se ke všem namítaným protiargumentům nevyjádřil, jelikož na jeho závěrech by již ničeho nezměnily. Uvedené dílčí pochybení tak nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nezaložilo, a námitka žalobkyně je tudíž nedůvodná. K tomu pak soud pouze doplňuje, že samotný přezkum zákonnosti důvodů, pro které bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno, je předmětem další žalobní námítky, kterou se bude zabývat níže.
20. Dále soud posuzoval relevanci žalobkyní uplatňovaného výkladu pojmu „*na území*“ a s tím spojené možné aplikace ustanovení § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
21. Podle § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že tento zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelný právní předpis Evropských společenství podmínky vstupu cizince na území České republiky (pozn. soudu – zákon na tomto místě výslovně zavádí legislativní zkratku „*dále jen území*“) a vycestování cizince z území, stanoví podmínky pobytu cizince na území a vymezuje působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy.
22. Podle § 88 zákona o pobytu cizinců platí, že narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak (odst. 1). Pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý (odst. 3).
23. Ačkoliv žalobkyně v žalobě a předtím v odvolání argumentovala potřebou interpretace zákonem o pobytu cizinců užívaného pojmu „*na území*“ širším způsobem než pouze omezenou na území České republiky, nelze jejímu názoru přisvědčit. Jak totiž vyplývá z výše citovaného § 1 odst. 1, předmětný právní předpis jednoznačně vymezuje, že se jeho místní působnost vztahuje k „*území České republiky*“ a jako legislativní zkratku následně zavádí podobu tohoto vymezení termínem „*území*“. Není tudíž pochyb o tom, co se jím má na mysli, ani jaký je jeho správný výklad. Bez ohledu na to, že tak lze dát žalobkyni minimálně částečně za pravdu ohledně některých práv zaručených cizincům – rezidentům

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v rámci území Evropské unie, nevztahují se tato oprávnění na samotné podmínky pro získání pobytových oprávnění v jednotlivých členských státech. Ty byly sice povinny své národní předpisy harmonizovat s unijním právem (o čemž svědčí i deklarace uvedená ve shora citovaném § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), avšak nikoliv do podoby, při níž by naplnění zákonných předpokladů pro získání povolení k pobytu v jednom členském státě bylo přenositelné i do státu druhého. Lze proto uzavřít, že hovoří-li zákon o pobytu cizinců o „území“, je nutné tento pojem vykládat pouze ve vztahu k území České republiky, nikoliv celé Evropské unie.

24. S tím pak souvisí i nepoužitelnost žalobkyní namítané aplikace § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S odkazem na právní názor soudu vyjádřený v předchozím odstavci je totiž zřejmé, že úplné znění uvedeného ustanovení by bez užití legislativní zkratky mělo být: *„narodí-li se cizinec na území České republiky, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný“*. A protože ze skutkových zjištění v dané věci vyplynulo, že se žalobkyně nenarodila na území České republiky, nýbrž ve Spolkové republice Německo, nemůže se na ni fikce přechodného pobytu podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vztahovat. Tudíž ani správní orgány obou stupňů nebyly nuceny se uvedenou eventualitou zabývat, když je zřejmé, že k ní v daném případě dojít nemohlo. Jak námitka týkající se nesprávného výkladu pojmu „na území“, tak i tato námitka jsou proto nedůvodné.
25. V následné námitce se soud zabýval posouzením samotného naplnění zákonných podmínek pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.
26. Podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e.
27. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
28. Podle § 69 zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 se podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak (odst. 1). Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území v rámci přechodného pobytu (odst. 4).
29. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že usnesením se zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
30. Jak je zřejmé z citovaného § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve vztahu k soudem zjištěnému skutkovému stavu, žalobkyně jako nezletilé nezaopatřené dítě cizinců, kteří mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, byla obecně oprávněna žádat o povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území. Podstatou sporu nicméně je, u jakého orgánu bylo možné takovouto žádost v jejím případě podat. V tomto smyslu zákon o pobytu cizinců v § 69 odst. 1 uvádí, že se takovýto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úkon činí primárně u zastupitelského úřadu, současně však pro některé případy vymezené v odst. 2 až 5 stanoví určité výjimky z tohoto pravidla, za nichž je možné žádost uplatnit i přímo u Ministerstva vnitra. Podmínkou odst. 4, který však lze v případě žalobkyně jako jediný aplikovat, však je, aby žadatel pobýval na území České republiky na základě oprávnění k přechodnému pobytu. Tím ale žalobkyně v právě projednávané věci nedisponovala, neboť jak již správně uvedl žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jak rovněž vyplývá i z § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, výjezdní příkaz, jenž žalobkyni umožňoval na přechodnou dobu k provedení neodkladných úkonů setrvávat na území České republiky, nelze považovat za oprávnění „v rámci přechodného pobytu“. Nadto uvedené ustanovení výslovně znemožňuje i žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu vůbec podat.

31. V této souvislosti sice Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 12. 4. 2016, č. j. 57 A 53/2015-49 (dostupném na www.nssoud.cz), ve skutkově obdobném případě uvedl, že „[j]ak vyplývá z právě citovaných částí odůvodnění správních rozhodnutí, dospěly správní orgány k závěru, že žádost žalobkyně měla být podána jedním z jejích rodičů a současně že měla být podána pouze a jen na zastupitelském úřadu. Podle § 178 zákona o pobytu cizinců se za procesně způsobilého pro účely tohoto zákona považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat. Na základě ustanovení § 892 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, mají rodiče povinnost a právo zastupovat dítě při právních jednáních, ke kterým není právně způsobilé. Rodiče zastupují dítě společně, jednat však může každý z nich (§ 892 odst. 2 občanského zákoníku). Jedná-li za procesně nezpůsobilé dítě jeho zástupce, je při závěrech o tom, kde má být žádost o povolení k trvalému pobytu podána, nezbytné vycházet ze smyslu ustanovení § 69 zákona o pobytu cizinců. Tedy v případě, kdy jeden z rodičů pobývá na území České republiky oprávněně, respektovat jeho právo podat jménem svého dítěte žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Není vůbec žádný důvod vyžadovat, ba je šikanózním vyžadovat, aby tento rodič ke spokojenosti správních orgánů odcestoval do země svého původu a žádost jménem svého dítěte podal na zastupitelském úřadu. Pobývá-li totiž tento rodič na území České republiky oprávněně, nemůže být ani náznakem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu jménem svého dítěte považováno za účelové jednání, natož účelové jednání ve snaze prodloužit svůj nebo dceřin pobyt“. V následném zrušujícím rozsudku ke kasační stížnosti Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, však Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016-37 (dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že podmínka podání žádosti na Ministerstvu vnitra nebyla v případě tehdejší žalobkyně splněna, neboť jí nebylo žádné povolení k pobytu na území České republiky uděleno. Daný případ se sice z části odlišoval od právě přezkoumávané věci v tom, že tehdejší účastnice řízení na rozdíl od žalobkyně v tomto řízení dosud nikdy na území České republiky nepobývala, to však není z pohledu možnosti vyslovení nesplnění podmínky stanovené v § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nijak relevantní. Rovněž tato námitka je tedy nedůvodná, naopak lze postup správních považovat za formálně správný a nikoliv přehnaně formalistický, jak dovozovala žalobkyně.
32. Nad rámec posuzovaného zdejší soud souhlasí i s názorem Nejvyššího správního soudu rovněž vyjádřeným v citovaném rozsudku č. j. 10 Azs 163/2016-37, že „aplikovaná právní úprava přináší lidem v postavení žalobkyně a jejího otce značné obtíže. Rozumí i důvodům, které vedly krajský soud k jeho závěru v této kauze. Nicméně řešit tyto obtíže výkladem jdoucím jednoznačně proti textu zákona nelze.“ Bez ohledu na to, že tedy specifické okolnosti narození žalobkyně mohou jejím zákonným zástupcům činit potíže při podání žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení k pobytu, nelze právní úpravu zákona o pobytu cizinců obcházet a požadovat, aby správní orgány postupovaly odlišně než v případě jiných cizinců. Pokud se pak rodiče žalobkyně obávají, že minimálně jeden z nich bude v důsledku toho nucen až na dobu několika měsíců odjet do země původu a žádost za ni podat osobně na zastupitelském úřadu, poukazuje soud na možnost řešit danou situaci prostřednictvím jiných institutů cizineckého práva, např. podáním žádosti o udělení víza za účelem strpění pobytu na území. Je tedy na žalobkyni, resp. jejích zákonných zástupcích, aby v tomto smyslu vyvinuli patřičnou aktivitu.

33. Konečně se soud zabýval i poslední námitkou směřující k nesprávnému posouzení zásahu žalobou napadených rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
34. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
35. K výše citované právní úpravě soud konstatuje, že otázka zkoumání přiměřenosti vydaného rozhodnutí do soukromé sféry cizince byla ve vztahu k jednotlivým ustanovením zákona o pobytu cizinců opakovaně projudikována. Základní vodítko při jejím posouzení přitom představuje skutečnost, zda se v konkrétním případě jedná o přiměřenost rozhodnutí ve věci samé (tj. rozhodnutí meritorního), či naopak rozhodnutí, jímž se sice řízení končí, ale kterým se o meritu nerozhoduje (tj. rozhodnutí procesní). V tomto smyslu zdejší soud odkazuje na zcela aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 416/2019-42 (dostupný na www.nssoud.cz), obsahující komplexní shrnutí této otázky. Nejvyšší správní soud v něm konkrétně uvedl, že „*přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, bylo konstatováno, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28). [...] Pro úplnost soud dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 249/2016 a sp. zn. 9 Azs 288/2016). V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, pak Nejvyšší správní uvedl, že v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti [...], nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit.“ Dále se Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí zabýval i vztahem přezkumu přiměřenosti dopadů procesního rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, avšak ani v tomto případě nutnost uvedenou otázku posuzovat nedovodil.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

36. S ohledem na uvedené je správný názor žalovaného vyjádřený v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jímž se k odvolací námitce žalobkyně vyjádřil shodně s ustálenou judikaturou soudů a konstatoval, že se zásahem procesního rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu do jejího soukromého a rodinného života není povinen zabývat. I stejná námitka uplatněná v řízení před správním soudem je tudíž nedůvodná.
37. Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
38. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. června 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.